

1.

J u t s u s

Esimesel

Kristusse tullemisse pühhal.

Evangel. Matt. 21, 1—9.

Wata, sinno Kuningas tulleb sulle tassane! —
Hosianna! kidetud olgo, kes tulleb Issanda
nimmel, — Hosianna kõrges! —

Üllespannud:

G. J. Ganter,
Õppetaja.

Tallinnas, 1880.

Trükitud N. E. Brandt'i kirjadega.

I.

J u t s u s

Esimestel Kristusse tullemisel pühhal.

1. Kuis pean wasto wõtma Sind, armas Jesu-
fuke? Kuis sinno wasto tõtma, Mo Hinge-Beiuke!
Oh wõtta ennesele Mo süddant armoga, Ma tah-
han üffi fulle, Mo Jummal, ellada.

2. So Sion heidab palmid Tee peäle sinmule;
Ma se eest laulan salmid So auuks, Jesuke Mo
südda armastago Sind ikka truiste, Mo su ja
ello andko Sull' auu järgeste.

3. Ei olle sanno leida, Ei juda mõistus-
ka, Et wõiksin juttustada Ja äraseleta So armo-
süggawusse, So heldust, hallastust, Et taewast
tullid isfi Wind peästma patto wäest. —

Issanda Jesusse Kristusse arm ja Jummal (se
Issa) armastus ja Pühha Waimo ossasamine olgo
meie keikidega. Amen. 2 Kor. 13, 13.

Kuulge nüüd need pühha kirja sannad, mis on
üllespandud Matteusse Ewangeliumis 21 peatükis
1—11 salmist sadik:

Ja kui nemmad Jerusalemma liggi jõudsid, ja
Betwage pole ölli mäe jure tullid, siis läkkitas Je-
sus faks jüngrit, ja ütles nende wasto: 2. Winge

fenna allewisse, mis teie kohhal on, ja seddamaid leiate teie ühhe kiunisentud emmaeesli ja ühhe sällotemma jures, peästke neid lahti ja toge minno jure.

3. Ja kui teile kegi middagi ütleb, siis üttelge: Issandale on neid tarwis: siis läffitab temma neid saddamaid. 4. Agga se on keif sündinud, et piddi töeks sama, mis ööldud on prohveti läbbi, kes ütleb: 5. Üttelge Sioni tütrele: wata, sinno Kunningas tullea sulle tasane, ja istub emmaeesli selgas, ja sällot selgas, mis on koormakandja emmaeesli poeg. Sak. 9, 9. 6. Siis läffid need jüngrid ärra, ja teggid, nenda kui Jeesus olli käsknud. 7. Ja töid se emmaeesli ja se sällot, ja pannid ommad rided nende peäle, ja pannid tedda nende selga istma. 8. Agga surem hulk lautasiwad ommad rided tee peäle, agga teised raiusid okse puist, ja heitjid tee peäle. 9. Agga se rahwas, mis eel ja tagga käis küssendas ja ütles: Hofianna Daweti Poiale! fidetud olgo, kes tulleb Issanda nimmel, Hofianna kõrges! Amen.

Ommaks jutlusse põhjaks wöttame nüüd tänna-
fest Ewangeliunist, wiendamast salmist need sannad:
„Dölge Sioni tütrele: „**Wata sinno Kuningas tulleb sulle tasane.**“

Sest salmist tahhan teile ärraselletada:

I. Kes se Sioni tüttar on.

II. Missuggune Kuningas se on, kes Sioni tütre jure tulleb.

III. Et Jesamma Kuningas ka nüüd weel meie jure tuleb.

Wisil: Jeesus tulle minnule

1. Tulle, Auu-Issand, ka Minu sisse ellama; Reigest pattust puhtaks te Minu süddant Jeesuse.—

2. Et kui jälle tuled sa Taewast sure auuga,
 Rõõmuga so wastu lään Ja so ette seisma jään.
 — Amen.

I.

Kes se Sioni tütar on.

Sioniks nimmetakse sedda kõrgemat mäkke, mis Jerusalemmas on. Selle Sioni mäe ühe otsa peäl olli ennemuiste Daweti suur kuninglik elomaia, ja selle teise otsa peäl, mis selle mäe kõrgem ots on, olli se suur, kuulus Jerusalemma tempel ehk Jummalala kodda üllesehitud. Sellexpäraft arwab prohwet Sakarias Sioni tütreks isseärranis Jerusalemma liina- ja keik Juda- ja Israeli-rahwast, kes Jerusalemmas, Judamaal, ehk kus tahhes laia mailma peäl ellasid ja ellawad. Agga ei mitte üksnes neid, waid ta arwab Sioni tütreks ka ristirahwast. Sest Jummal ep olle omma Poia üksipäinis Jerusalemma liinale, waid kõige mailmale Dünisteggias saanud. Siiani tütkar on kõik mailm, kui temma Jesust uskus wastowõttab. Sest Temma on keikide innimeste, keigeennamiste usklikude Dünisteggia. — „Sest nenda on Jummal mailma armastanud, et Temma omma ainusündinud Poia on annud, et ükski, kes Temma jisse usjub, ei pea hukka sama, waid et iggawenne ello temmat peab ollema.“ (Tim. 4, 10. — Joan. 3, 16.) Sioni tütkar olled ka sinna Issanda kogudus, sinna ristiniimene, kes sa Temma nimme peäle olled ristitud. Sepärraft olle üpris wägga rõmus, sest wata, ka sulle on ööldud: Sion, sinna Kunnigas tulleb sulle tafane. — Kuulge nüüd teiseks:

II.

Misfuggune Runningas se on.

Pühha kirri õppetab, et Temma on 1) se Igga=wenne=Runningas, 2) se Rõigewägewam=Runningas, 3) se Tõe=Runningas, 4) se Digusse=Runningas, 5) se Rahho=Runningas, 6) se Tassandusse=, Allandusse= ja Armastusse=Runningas.

1. Temma on se Iggawenne=Runningas.

Temma on isse tõsine Jummal, Issast iggaweste sündinud ning ka tõsine innimenne, neitsist Mariaft ilmale todud. Temma on omma Jummalala ollemisse polest täieste üks Issaga, ja niisamma ilmaalgmiseta ja iggawenne kui Issa ilma algmiseta ja iggawenne on, kuidas Apostel Joannes tunnistas, üteldes: Algmisess — kui weel üht aimustki asja ep olnud lodud, — (se on iggawessest aiaft sadik) olli se Sanna, ja se Sanna oli Jummalala jures, ja se Sanna olli Jummal. (Joan. 2, 1.) — Ka ütleb Joannes: Sefimane (Kristus) on se tõsine Jummal ja se iggawenne ello. (Joan 5, 20) — Minna ollen A ning D, Algmime ja Dts, ütleb Issand, kes on, ja kes olli, ja kes tulleb, se Reigewägewam. — Minna ollen Sefimenne ja Wiimne. (Jlm. 1, 8. 17.)

2. Temma on se Reigewägewam Runningas.

Apostel Joannes tunnistas: Reif asjad on Temma läbbi tehtud, ja ilma Temmata ep olle ühtegi tehtud, mis tehtud on. Mailm on Temma läbbi tehtud. (Joan. 1, 3. 16.) Ja Apostel Paulus ütleb: Temma läbbi on reif lodud, mis tae waste sees ja mis Ma peäl on, mis nähtawad ja

näggematta on — ja keif lomad seiswad Temma sees ühhes — Temma on se, kes keif omma wäggewa käega kannab. (Kol. 1, 16. 17. Ebr. 1, 3.) Ja üks Ingel ütles Apostel Joannesjele Kristussest: Et Temma on Issandatte Issand ja kunningatte Kunningas. (Jlm. 17, 14.)

3. Temma on se **Töe-Kunningas**.

Kui Pilatus Temma käest küsis: Ollid sinna Kunningas? Siis Jesus kostis: Jah, ollen; — Minna ollen Kunningas; Ma ollen seks sündinud, ja seks ilmale tulnud, et Ma töele pean tunnistust andma; (se on: et Minna mailma patto eksitussest pean peästma ja Temmale sedda õiget teed taewariki juhhatama). Ma ollen Tee, Tõdde ja Ello, ükski ei sa Issa jure, kui Minno läbbi.

4. Temma on se **Õigusse = Kunningas**, kes tulli õigust saatma ja neid keifi õigeks ja õnsaks teggema, kes ellawa usjoga endid Temma alla heitwad. — Nenda kui Prohwet Safarias ütleb: Wata, sinno Kunningas tulleb sulle õige. — Et ühteainustki õiget keifide pattuste seast ep olnud leida, et keif patto sisse ollid langenud, et ükski ei wõinud wenda lunnastada, egga wõinud ükski pattune teist pattust õnsaks tehha, sepärrast fatis Jummal omma aino, õige Poia patto sisse langenud iunimestele abbiks ja wennaks, et Ta neid wõiks aidata ülestõusta nende langemisest ja neile sata õigust ja õnnistust, mis patto läbbi olli ärrafaddunud.

5. Temma on se **Rahho-Kunningas**.

Temma tulli rahho saatma innimestele, kellel polle rahho isseennesega, ei teistega, egga Jummalaga. Temma tulli innimesi Jummalaga ärralep pitama, neid patto nuhtlussest ja patto wallitsussest

ärrapeästma. Temma tulli inimesši, kes rahhota ellamad ja rahhota surredad, omma riki wõtma, — omma riki, kus õigus, rahho ja rõõm Pühha Waimo sees on. — Temma tulli omma rahho andma, sedda Jummalala rahho, mis mailm ei wõi anda, egga ärrawõtta, ja mis üllem on kui keif mõistus (Rom. 14. 7. — Joan, 14, 27. — Wilip. 4, 7.)

6. Temma on se **Tassandusse=, Allandusse= ja Armastusse=Runingas.**

Temma tulleb tassandusse=, allandusse= ja armastussega sinno jure, sa Sioni tüttar! — Temma ei tulle mitte se kord so jure nenda kui Noa aial, ei mitte nenda kui Da endise mailmale tulli, ja keif sedda jummalakartmata mailma wee-upputamissega nuhtles ja ärrakautas, — Temma ei tulle so jure mitte nenda, kui Da Sodoma= ja Komorra rahwa liinale tulli, kui Da tulli need liinad, nende hirmsa pattude pärrast, nuhtlema ja tulle= ja weewliga ärrapõlletama, hirmo tähheks neile, kes tullemal aial Jummalat ei tahha karta, — egga tulle Temma ka mitte nüüd so jure nenda kui Da Sinai mäe peäl tulli, pitkse mürristamisse=, wälgolõmisse= ja tullelegiga. (1 Mos. 7, 24. — 2 Mos. 19, 16.). Temma ei tulle nüüd mitte tul= lise wihhaga kõhnut mõistma sinno peäle, egga so patto-tegusid nuhtlema, — oh ei mitte! waid Da tulleb tassandusse= ja allandusega, armo= ja hallas= tusega, armastusse= ja heldusega so jure, — sedda näitamad meile keif temma kõnned ja teud ülles. — Wata, Temma tullemine mailma fisse ja Temma ello hakkatus siin Ma peäl sündis alland= likkul, waisel, tassasel ja wägga armsal kombel. Rahho=, rõmo= ja taewase kitusse lauloga sai temma

omma sündimisse ööl siin Ma peäl wastowõdetud. Inglid kulutasid karjastele suurt rõmo, ja taewa sõawäe hulk laulsid: „Au olgo Jummalale kõrges, ja Ma peäl rahho, innimestest hea meel.“ (Luk. 2, 14.) Kui wägga allandlikko melega näitis sesamma suur Taewa-Kuningas ennast Jordani jõe kaldal ülles, kus Kristia Joannes tõlnerid ja muud pattusid olli ristimas ja meleparrandamisse pole juhhatamas. Se õige ja pühha Jummal Poeg, se kuningatte Kuningas ja üllem Abbimees astus siin isse tõlneride- ja pattuste sekka, nago olleks Temma ka nende seltsist; — Temma laskis ennast ka Joannesest ristida ja puhtaks pesta, nago olleks Temma ka üks rojane pattune. Kui Temma awalikult rahwast õppetama hakkas, ei kuulnud Tedda ialgi riidlewad egga kiskendawad; mahharõhhutud pillirogo ei murdnud Temma mitte katki, ja tahti, mis weel suitsseb, ei kustutanud Temma mitte ärra. (Matt. 12, 17—20. Jes. 42, 1—3.) Kui se Kuningas ühte linna, ehk küllasse tulli, ei tulnud Temma mitte uhkusse- egga torredusfega, ei kõrkusse- egga surustellemisfega, ei wihha- egga kärri-naga, waid allandusse- ja tasjandusfega, armastusse ja abbiga. Kus Ta ial möda maad käis, teggi Ta ühtepuhku head, olli keikide wasto armo- linne ja ärdamelelinne, õnnistas, rõmustas ja aitas keiki, kes omma häddaga Temma jure kippusid ja Temma käest abbi pallusid. Temma teggi keikisuggusid haigid terweks. Temma teggi pimmedad näggema, kurdid kuulma, keletumad räkima, jallutumad käima, piddalitõbbisid puhtaks, aias kurradit wälja, ärratas surmuid ülles ja kulutas waestele, (neile waimus waestele) armoõppetust, (se on:

neid röömsaid sanumid, et usso läbbi Temma nimme sisse peawad õnsaks sama.) Agga Temma waenlassed laitsid ja söimasid Tedda, sedda Tas-sandusse-Kunningat, Jummal teotajaks, södikuks, wina jodikuks, tõlneride- ja pattuste söbraks. Nemmad ütlesid Temmal kurja waimo ollewad, ja Beeltsebuli läbbi, se on: kurja waimo üllema läbbi, aiawad Temma kurjad waimud wälja.

Agga kas Ta nende roppo teotamiste peäle wasto söimas? — ei ial mitte! waid Ta olli se wasto wait ja kannatas sedda ärra. Ja kui Ta se peäle üks sanna pidi kostma, siis sündis se tas-sandusse- ja armastusfega. Temma ei wässiinud ial ärra kurja heaga ärrawõitmast, ja Ta üllem rööm olli keiki inimesi, ihho- ja hinge häddast peästa. Sepärrast hüdis Ta süddamelikko armastusfega waematuid ja koormatuid ennese jure, üteldes: „Tulge minno jure keik, kes waematud ja koormatud ollete, ja Minna tahhan teile hingamist jata. Wõtke enneste peäle minno ikke ja öppige minnuft, et Minna ollen tassane ja süddamest allandlik, siis leiate hingamist enneste hingedele:“ „Kes Minno jure tulleb, sedda ei tahha ma mitte wälja lükkata.“ — „Minna ei olle tulnud mailma peäle kohhut mõistma, waid mailma õnsaks teggema.“ — Kes ial Temma käest abbi otsisid, neid aitas Ta römoga, agga, kes Tedda appi ei hüidnud ja ommaks Arrapeästjaks wasto ei wõtnud, nende rummalus ja uskmatta meel teggi Temma süddamele suurt waewa. Sedda kinnitawad meile ka Temma ommad sannad. Sest kui Temma tänna-sel päwal Jerusalemma söitis, liggi sai ja liina näggi, nuttis Ta Temma pärrast, ja ütles: „Kui

finnagi teäfsid sedda, ja weelgi selfinnatsel ommal päwal, mis sinno rahhule tarwis lähheb." (Luk. 19, 42.) Ja teine kord ütles Ta: „Jerusalem, Jerusalem! kes sa tappad Prohwetid, ja wiskad kiwwidega neid furnuks, kes sinno jure on läffitud, kui mittokord ollen Minna sinno lapsed tahtnud kogguda, otsego kanna kofkofoggub ommad poiad tibade alla, ja teie ep olle mitte tahtnud!" (Matt. 23, 37.) Oh missuggune kunningas on selle Kuninga sarnane?

Ja kui Temma tännasel päwal Jerusalemma sõitis, mißpärrest sõitis Temma se kord emmaeesli jällo selgas istudes, Jerusalemma, ja mißs fallis Ta sedda, et rahwas ja lapsed Tedda kui Kuningast auustasid ja ommad rided ja puuokjad Temma ette tee peäle lautasid, kissendades: „Hosianna Daweti Boiale! Kidetud olgo, kes tulleb Issanda nimmel! Hosianna kõrges!" Kas Temma himmustas, et Tedda nüüd Jerusalemmas pididi kuninglikko aujärje peäle tõstetama, kuninglik kroon Temma pähhä pandama ja wallitsusse kep kätte antama? — Oh ei mitte! — sest Temma pärralt on taewas ja Ma; waid Temma sõitis sellepärrest se kord nenda, emmaeesli jällo selgas istudes, Jerusalemma, ja fallis, et rahwas ja lapsed Temmale ni suurt auu andsid ja „Hosianna" hüüdsid, et Temma Jerusalemmas wõiks lasta libbowitsa kroni omma pähhä panna, ennese peäle süllitada ja ennast lasta piitsaga peksta, — et Ta Jerusalemmast wõiks omma ristisammast Kolgata mäele kanda, seäl ennast lasta risti samba lüa, ja risti sambas mailma ja meie pattude ärralummastamisseks surra. — — Ja sedda keige hirmsamat ihho ja hinge

pina kandis se Taewa-Kunningas ni tassase ja waike melega kui üks tal, mis wiake tappa, ja kui üks lammas, mis omma suud lahti ei te omma niitja ees. (Jes. 53, 7.)

Agga mis aias ja sundis Tedda siis taewast, omma Issa aujärke peält, mahatullema, inimessesks sündima ja ni arwamatta suurt teotust ja pina meie pärrast risti surmani kandma? — Ei muud kui meie pohjata hinge hädda, ja Temma pohjata arm! — Temma näggi, kui wägga õnnetumaks pat meid olli teinud, — Temma näggi, et meie need keigewaesemad ja willetsemad ollime, ja isse-ennese melest ja wäest ennast ei mõistnud egga jõudnud aidata, — Temma näggi ka sedda iggawest pörgo pina, kuhho sisse pat meid pärrast surmasadab. Sesamma meie pohjata hinge hädda murdis Temma süddant, täitis Tedda keige surema armo- ja hallastusfega meie wasto, ja sundis Tedda taewast, Issa aujärke peält mahhatullema, inimessesks sama ja sedda keige pirmsamat ihho ja hinge pina kandma, et Ta meid se läbbi patto hukatussest wõiks päästa ja meile iggawest õnnistust jata. Sepärrast laulame:

Ei ükski taawast tulla Sind wöinud sundida
Mull' Lunnastajaks olla, So arm sind sundis ka.
Oh arm! et appi tullid Mailma rahwale, Res-
patto häddas ollid, Reid päästma heldeste.

Sa näggid minno waewa Mo patto pimmedust,
Mo kurjust ja mo hädda, Mo hinge rikku-
mist, Sepärrast tullid mulle Seält appi heldus-
sest, Ja saatsid ennesele Suurt pina, ahvastust.

Ja nüüd pange weel tähhele:

III.

Et sesamma Kuningas, (se Taewa- ja Ma Kuningas Jesus Kristus) ka nüüd weel meie jure tulleb, ja kuida wiisi ta tulleb.

Minno armad! Se pohjamatta arm, mis Tedda fundis meie ärralunnastamisseks taewast mahhatullema, on Tedda ka fundinud, pärrast omma taewaminnemist, innimeste jure tullema. Temma ei tulle kül nüüd mitte ennam nähtawal, waid nägematta kombel meie jure. Temma tulleb nüüd meie jure:

1. omma Sanna sees, 2. omma Waimo sees, 3. Kristumisse ja Pühha õhtosöömaia sees, ja 4. Temma walmistab ennesele teed meie süddamesse tulla õne- ja õnnetusse läbbi, rõmo- ja risti läbbi. Seddawisi on Temma tulnud esfimesjel nellipühhi päwal Apostlide ja ni mitme teiste innimeste süddamette sisse, ja Apostlide aiast jadil tännapawani mitme millioni hingede sisse, kes nüüd jo wõido Kroniga Kolmaino Jummalala aujärge ees seiswad; — ja nenda tulleb Temma ka nüüd weel meie süddamesse, — ja nenda Temma tulleb ka maailma otsani nende keikide süddamette sisse, kes Jummalala Sanna luggemisse ja kuulmisse läbbi oma patto oppiwad tundma, ja kes Tedda hakkawad süddamest patto wasto appi hüüdma. Sest Temma isse ütleb: „Minna ei tahha teid mitte waeftks lapsiks jätts. — „Minna tullea teie jure.“ — „Minna ollen iggapääw teie jures maailma otsani.“ — „Wata, ma seisan ukse ees ja kopputan: kui keegi minno heäle wõttab kuulda ja ukse lahti teha, selle jure tahhan ma sisse minna ja õhtosöömaega

temmaga süa, ja temma minnoga. (Joann. 14, 8. — Matt. 28, 20. — Jlm. 3, 20.) Oh se pärrast mingem keif tänna temmale wasto, keif, kes waewatud ja koormatud on; — mingem keif süddamelikko patto kahetsemisse, mingem kindla usso- ja armastussiega Temmale wasto! Hakkagem waimus ümber temma jalge ja pallugem Tedda russuks pekstud süddame- ja sijnameega, et Temma omma werrise kannatamisse ja kibbeda ristijurma pärrast keif, keif meie patto meile andeks annaks, meid onnmais lapsiks wastowöttaks ja kui Runningas meie süddamesse tulleks ellama ja wallitsema. Wötkem Tedda wasto, nenda kui Sakkeus, Matteus ja Maria Magdalena, nenda kui Laatsarus Petanias, temma öed Marta ja Maria, ja ni mitto muud waewatud ja koormatud pattused, sest aiaft tännapäawani, Tedda on wastowötnud. Kuulge, teie usklikud, teie Jummalala lapsed, — kes teie ühtegi muud nimme ei tea, ei taewas egga Ma peäl, kelle läbbi teie peate önsaks sama, kui sedda nimme „Jesus,“ kes keifide nimmede ülle on. — Kuulge, teie Runningas tulleb! — Winge Temmale wasto! — Wötke, oh wötke Tedda uüüd omma süddamesse! — ehk kus maiale Ta peab ommale elloasfemed nõudma, kui teie jures, sest teie jures on Temma jubba elloasfet ennesele tellinud, — teile on Temma jo omma waimo panti annud. — Dns Temma Jerusalemma liina läinud, selle liina, kes Prohmetid tappis, ja kellest Ta teadis, et temma ka Tedda ennast tahtis ristisambas tappa, kas Temma siis paljo enneminne tulle teie süddamesse, kes teie üksnes Tedda iggatsette ja nõuate, ja ööd ja päwa üksnes Temma järrele nuttate ja

Kisfendate. — Tulge ka teie lapsokessed! teie pärralt ou se taemariik, teie pärralt se taemarigi Runningas; laulge Temmale „Hosianna, Hosianna,“ se on: Issand aita, Issand, te meid õnsaks! — Oh mo armsad lapsed! tehke nenda kui Jerusalemma lapsed teggid! Jesus, se Taema-Runningas, tulleb ka teie jure waimus, — siis minge ta teie Temmale waimus wasto, — wiige ommad süddamed Temmale wasto, wötke Tedda omma süddamesse, Temma wöttab teid waimus omma sülle ja õnnistab teid, — Temma jääb teie jure ja annab teile melewalda Jumala lapsiks sada. — Oh et keif tänna ommad süddame wärrawad laiale lahti teeksid, et Jesus Kristus, se Au-Runningas, meie keikide jure wõiks tulla, ja meie keikide sees ello-asset ennesele wõiks tehha. Oh et keif Tedda ellawa usso, ja tullise armastusfega wastowöttaksid, ja Tedda ommas süddames lasseksid ellada ja wallitseda. Oh et ei mitte üksnes keif ristiinimesed, waid et ka keif muud inimessed, et keif Juda- ja Türgima rahwas, keif Mahomedi usso felts, ning ka keif pagganamaa rahwas Tedda wastowöttaksid! — Oh et keif inimessed, et keif mailm Temma äralunnastamise järrele iggatseks ja Tedda kindla usso- ja armastusfega wastowöttaks, sest Temma on keige mailmale Õnnisteggiaks tulnud, — Temma on tulnud otsima, ja õnsaks teggema, mis ärrafaddunud on. (1. Sim. 4, 10. — Luk. 19, 10.). Jah tõeste, sedda tahhatme iggal päwal, sedda tahhame järrelejätmata palluda, et Temma ei tulleks ükspäinis meie süddamesse ellama ja wallitsema, waid et Temma ennesele ka teed walmistaks keikide

süddamette sisse tulla, — et keif, keif innimesesed
 Temma Sanna ja Waimo läbbi öppiksid omma
 pattu tundma ja wihtama, — et keif hakkasid,
 nuttes ja uskudes, Temma käest armo ja abbi patto
 wasto omma hingele nõudma, — et keif saaksid
 Temma läbbi kolmaino Jummalaga, ühhendatud
 Jummalala näo järrele uendud, ja wimaks taewas
 ossa saaksid Temma iggawessesest õnnistussest ja
 auust. — Sellepärrast hüan minna tänna Teie kei-
 lide wasto, — ma hüan suust ja süddamest:

1. Nüüd tehke kõrgeks wärrawad Ja usked
 tehke laiafs nüüd, Sest et se Nuu-Kunningas Ja
 Peästja on nüüd tullemas, Kes ilmale toob õnnis-
 tust, Siis laulgem keigest süddamest: Nu olgo
 Issale, Mo Armoandjale!

2. Ta on se õige Abbimees, Suur tassandus
 on Temma sees; Ta kroon on selge pühhadus,
 Ta wallitus on hallastus, Ta keif mo hädda lõp-
 petab, Ja minno süddant rõnuustab, Nu olgo
 Poiale, Mo helde Peästjale!

3. Oh ön sel liinaal, ön sel maal, Kus asset
 on sel Kunningal! Hea luggu selle hingega, Kus
 sees Ta wöttab ellada! — Ta on se õige rõmo-
 pääw Ja ainus õnnistusse kaew. Nu Pühha
 Waimule, Mo Rõmoandjale!

4. Oh tehke kõrgeks wärrawad! Oh andke
 templiks süddamed! Ja püüdke kindla ussoga Ta
 Sanna järrel ellada: Siis Nuu-Kunningas toob
 töest' Ka teile ello õnnistust. — Nu olgu Jum-
 malal', Kel armo-nõuu kül! —

5. Oh tulle Önnisteggia, Mo südda on sull'
 lahti ka! Oh tulle meile armoga Ja omma hel-
 dust ilmuta! — So Pühha Waim nüüd heldeste

Meid saatko õnna taewasse! Au olgu, Issand, sest
So nimmel iggawest!!

Wiss: Jesu ristist ::

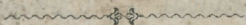
Halleluja :: Laulame see eest, Kallis Peästja, ::
Sulle süddamest, Et sa tullid üllewelt, Armust
Issa järke peält Meile Peästjaks :: Wõtta auu meist.

Wisil: Jesus te, et sinno hawad. 288.

1. Et sa olled tulnud mulle, Oh siis jä ka
minusse, Minna annan ennast sulle Drjaks,
helde Jesuke Endaga mind ehsita, Diges uskus
kinnita, Et ma sinno pole hoian, Te, et jedda
õnne leian.

2. Arrata mind wainus ülles, Üksnes sulle
ellada, Et saan rõmu sinno sülles, Ja wõin
ilmast lahkuda. Jä mo sisse wäega, Anna ello,
rammo ka; Kui sa minno sees ei olle, Ei siis
ello mulle tulle.

3. Mita mind keik jedda tehha, Mis sa mo
köest nõuad teal, Et ma muud ei tahha tehha,
Kui mis tunneb sinno meel. Anna, et ma ühtigi
Ilma sünnota ei te; Juhhata mind, Issand, sel-
gest, Sulle annan ennast täiest'!

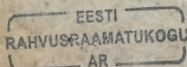
Von dem Revalschen Evangelisch-Lutherischen Stadt-Consistorium
wird desmittelft attestirt, daß dem Druck der von dem Herrn Pastor
em. Janter hier selbst eingereichten Advents-Predigt „Zulus Es-
messe Kristusse tullemisse pühhal“ da dieselbe als mit den Sakun-
gen der Evangelisch-Lutherischen Kirche übereinstimmend befunden, von
Seiten dieses Consistorii kein Hinderniß im Wege steht.

Reval, Evangelisch-Lutherisches Stadt-Consistorium, am 17. Oc-
tober 1880.

Ad mandatum

C. Luther, Secr.

Senjuri polesti lubbatud. — Tallinnas, 17. Oktobril 1880.

ARI-11-00568